

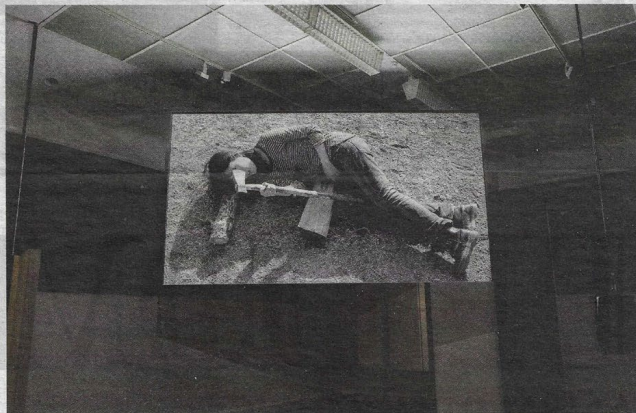
Kunstwerk v/d week**SUNG HWAN KIM** TEMPER CLAY

James Barry:
*King Lear
bewent de dood
van Cordelia*
(1786).
Foto ImageSelect

Met liefde voor de bijl

In *Temper Clay* verbeeldt de Koreaan Sun Hwan Kim het eeuwenoude *King Lear* op een ongraspbare, droomachtige manier, die hypnotiserend werkt.

Door **Marsha Bruinen**

Temper Clay van Sun Hwan Kim in Van Abbemuseum Eindhoven.
Foto Natascha Libbert

En jonge vrouw en haar geliefde liggen in het gras. 'Niet weggaan', fluistert het meisje haar minnaar toe. En dan, een tikkeltje onzeker: 'Vind je me wel leuk?'

Het zou een doordeweekse liefdes-scène kunnen zijn. Maar in de 24 minuten durende video *Temper Clay* van Sun Hwan Kim (48), te zien in zijn solotentoonstelling in het Eindhovense Van Abbemuseum, is iets bijzonders aan de hand. Het liefde naar wie het meisje zich toe draaft, is geen meisje, maar een bijl. Gaat het werk van deze in Zuid-Korea geboren kunstenaar over objectiviteit, het wonderlijke feromeen waarbij mensen romantische gevoelens ontwikkelen voor levenloze objecten?

Misschien, maar het tentoons-tellingboekje noemt een andere inspi-ratiebron. *Temper Clay* blijkt bedoeld als heropvoering van Shakespeares beroemde toneelstuk *King Lear* (1606): een tragedie over een oude koning die besluit zijn

land over te dragen aan zijn drie dochters, op voorwaarde dat ze hem vertellen hoeveel ze van hem houden. Die liefdeste leidt tot ruzie en ellende, met het overlijden van Lear's loyale dochter Cordelia als veel geschiedde diep-tant.

Terug naar de date tussen meisje en bijl. In een beeld dat aan deze absurde ontmoeting voorafgaat, is te zien hoe het stuk gereedschap gemaakt wordt door een oude man. Hij slijpt een houten stok, zet de kop erop en laat het object achter in het gras, om vervolgens uit beeld te verdwijnen. Is de man koning Lear, vraag je je af? De bijl zijn nalaten-schap?

Zou kunnen. Wanneer later een tweede meisje in beeld komt en zij zich net zo liefdevol naar de bijl toedraaft als het eerste, borst een gevoel om het stuk gereedschap los en lijkt de vergelijking met *King Lear* compleet: net als Shakespeare

laat Kim erfenis uitmonden in ellen-de.

Natuurlijk, waterdicht is deze analyse niet. En misschien vraagt het raadselachtige *Temper Clay* er ook niet om gekraakt te worden. Het kunstwerk is verre van een rechttoe, rechttaan vertaling van het eeuwen-oude toneelstuk over de verdeling van bezit. Naast het gevoel om de bijl bevat de video nog veel meer ongraspbare scènes, betoverend in hun eenvoud.

Zo zien we een vrouw die ge-morste melk opweeft en een man die een brandende verpot steeds harder rondslingeret. Zij maakt cirkel-bewegingen op de vloer, hij in de lucht. Kim noemt *Temper Clay* een 'gesicht' en laat zijn beelden op zulke momenten inderdaad mooi op elkaar rijmen.

Knap is hoe die associatieve beeld-drecks nooit verblijvend over-komt. Als kijker vóel je dat er iets op het spel staat. Die vlamrende ver-pot, bijvoorbeeld, zou die verwijzen

naar de molotovcocktails waarmee in 1980 dappere Zuid-Koreaanse op-standelingen zich tegen de staats-greep van dictator Chun Doo-hwan verzetten? Geen gokke godachte, aangezien veel van Kims werken gaan over de politieke ontwikkelin-gen die zijn thuisland heeft doorgemaakt. Maar zeker weten doe je het niet.

De beelden in *Temper Clay* staan bol van ingewikkelde referenties. Gelukkig raak je ook zonder sleutel tot die achterliggende betekensen gehyponotiseerd.

Componist David Michael DiGregorio maakte een meeslepen-de soundtrack bij de video en ook Kims camerawerk is opwindend. Hij schoot zijn ingetogen scènes gro-tendeels in droomachtig zwart-wit en gebruikt beeldrijm om daar een wonderlijk geheel van te werven. Met alleclassse middelen weet de kunstenaar je zo zijn doolhof in te lokken.

Sun Hwan Kim (48)

Waar? In Kims solotentoon-stelling *Protected by Roof and Right-hand Muscles* in het Van Abbemuseum, Eindhoven, t/m 26/5.
Bijzonder: De kunstenaar ont-wierp zijn expositie zelf, als een donker abrynt dat vanuit verschillende kanten kan worden betreden.